

Beste Jan,

Bedankt voor uw reactie. Het is bijzonder om te zien hoeveel mensen reageren op mijn verhaal. Sommigen zijn complimenteus, anderen verrast, teleurgesteld, verwijtend of boos. Dat is interessant en leerzaam, het onderwerp houdt veel mensen bezig.

Ik begrijp dat u kanttekeningen heeft bij mijn verhaal. Ik heb inmiddels van veel reacties en gesprekken geleerd wat ik anders had kunnen doen om zo de risico's te verkleinen. Wat ik jammer vind, is dat u mij persoonlijk op aanvalt zonder mij als persoon te kennen of ten minste inhoudelijke vragen te stellen. U beschuldigt mij van 'suggestief schrijven' en noemt mij vervolgens een publiciteitsgeile pseudo-fotografe. Dat is op zijn zachtst gezegd een beetje dubbel.

Of particuliere ontwikkelingshulp nu goed is of niet, het gebeurt massaal. Ik sta voor een grote groep mensen die jaarlijks met dezelfde goede bedoelingen het wiel tracht uit te vinden in derdewererd landen. Ik wil de mensen die met hetzelfde idee rondlopen maar dit nog niet hebben uitgevoerd, waarschuwen en aan het denken zetten.

In mijn ogen zet ik de Nepalezen in mijn stuk niet in een kwaad daglicht. Onderaan het stuk schrijf ik niet voor niets: Ik kan de Nepalezen niet de schuld geven, dan nog eerder mezelf. Ik heb slechts weergegeven hoe mijn laatste bezoek aan Nepal verliep. Alles gebaseerd op de waarheid; dat spreekt voor zich.

U zegt dat particuliere hulpinitiatieven **vaak** leiden tot fantastische resultaten. Ik hoop van harte dat dit klopt, maar ik geloof niet dat het zo gemakkelijk gaat. Feit is dat er veel dingen misgaan binnen de ontwikkelingshulp. De particuliere ontwikkelingshulp is bijkans nog ingewikkelder, omdat het vaak toeristen zijn die tijdens een verre reis worden geconfronteerd met armoede en hier een-op-een iets aan willen doen. Zonder ervaring.

Ze bedoelen het goed, net als ikzelf, maar zijn onwetend en dus zijn er risico's op mislukking. Waarom zouden we dat glashard ontkennen? Is het niet beter om te leren van (anderens) fouten? Juist daarom is mijn verhaal gepubliceerd en gelukkig leverde dat naast negatieve, ook heel veel positieve reacties op. Anders zou ik er niet aan denken om een vervolghet verhaal te schrijven, waar ik op dit moment aan werk.

Hiervoor vraag ik een aantal deskundigen (onder andere directeur Terre des Hommes, professor Liesbet Heyse van de Rijksuniversiteit Groningen, schrijfster Mirjam Vossen van het boek Eerste Hulp bij Ontwikkelingswerk, Tweede Kamerlid Arjan el Fassed van ontwikkelingssamenwerking en Marc Broere; hoofdredacteur van ontwikkelingshulp-magazine Vice Versa) wat zij van mijn verhaal vinden en hoe ze tegen particuliere ontwikkelingshulp in het algemeen aankijken. Ook dit is weer bedoeld om lezers te laten zien wat er vaak misgaat en hoe het anders kan.

Meneer, ik ben weliswaar een aantal keer flink met mijn hoofd tegen de muur gelopen maar ik laat het daar niet bij zitten. Ik wil leren van mijn fouten en inzicht krijgen in hoe ontwikkelingshulp in elkaar steekt. Dat is een ingewikkelde maar interessante zoektocht.

Iedereen heeft recht op een eigen mening en u heeft de vrijheid om over mij te oordelen als u dat een goed gevoel geeft, maar ik ben niet achterlijk en geen slecht mens. Ik doe mijn best en mijn intenties zijn goed. Net als die van vele anderen.

Hartelijke groet,

Suzanne van der Horst
Redactie Leeuwarder Courant